

Het begin van jouw bestaan

Het begint met de bloemetjes en de bijtjes, met zaadjes en met eitjes. Als je je ouders ooit gevraagd hebt hoe baby's gemaakt worden, is de kans groot dat je dit verhaal gehoord hebt. Of een verhaal dat erop lijkt.

Het is een waar verhaal, in elk geval geen bakerpraatje zoals 'Het is de ooevaar die de kindertjes brengt'. Maar het is niet het hele verhaal. Dat is een stuk ingewikkelder en nóg wonderlijker!

Elk meisje wordt geboren met zo'n twee miljoen minuscule, onrijpe eicellen in haar lichaam. Kan ze dan ook twee miljoen kinderen krijgen? Dat niet, want vanaf haar elfde, twaalfde jaar wordt er elke maand maar één eicel rijp. Die eicel begint aan zijn reis van de eierstok, de bewaarplaats van alle onrijpe eicellen, naar de baarmoeder. Als de eicel onderweg een zaadcel tegenkomt, dan versmelten ze tot één nieuwe cel. Deze bevruchting is het begin van een baby. Maar dan moet dit zaadje wél de eicel zien te vinden en moet het sneller zijn dan de rest.

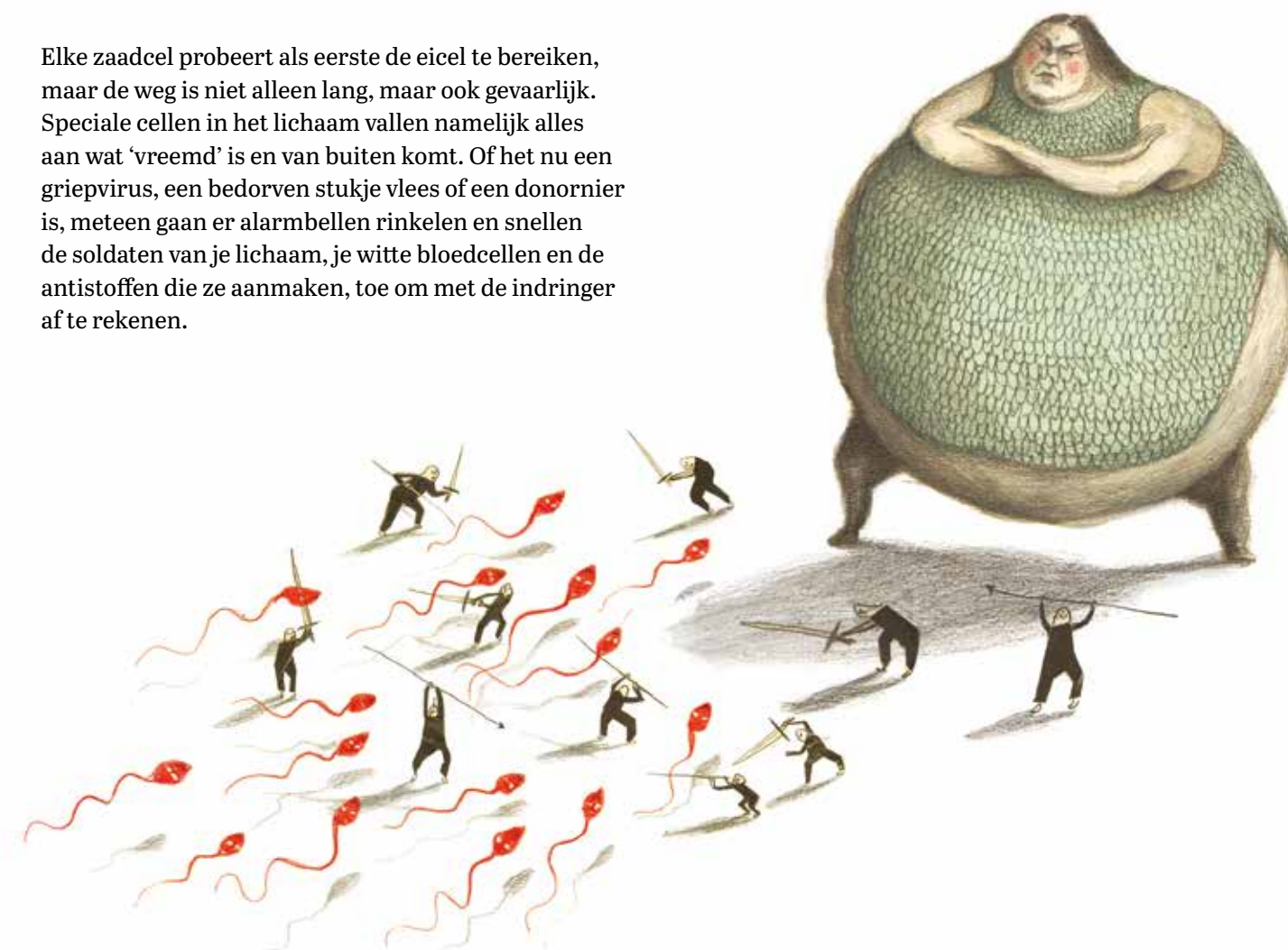
Zaadcellen beginnen namelijk met 250 miljoen aan hun zoektocht. Zoveel zaadcellen zitten er normaal in het sperma van een man als hij klaarkomt. Die zaadcellen moeten een afstand van tien centimeter afleggen om bij de eicel te komen. Dat lijkt niet ver, maar als je bedenkt dat een zaadcel maar vijftig micrometer groot is (en dat één micrometer een millimeter gedeeld door honderd is), dan wordt het opeens een wereldreis.

Gelukkig heeft elke zaadcel een 'staartje' waarmee hij door de baarmoeder van de vrouw kan zwemmen tot hij de eicel vindt. Door dat staartje lijken zaadcellen wat op kikkervisjes. Antoni van Leeuwenhoek, de eerste wetenschapper die ooit zaadcellen door een microscoop bekeek, noemde ze dan ook spermatozoïden: zaaddiertjes.

Fragment uit: Floortje Zwigtman & Sassafra De Bruyn, "Het boek van het leven", Lannoo, 2019. Dit fragment mag uitsluitend gebruikt worden voor educatieve doeleinden en mag niet verder worden verspreid.

Elke zaadcel probeert als eerste de eicel te bereiken, maar de weg is niet alleen lang, maar ook gevaarlijk. Speciale cellen in het lichaam vallen namelijk alles aan wat 'vreemd' is en van buiten komt. Of het nu een griepvirus, een bedorven stukje vlees of een donornier is, meteen gaan er alarmbellen rinkelen en snellen de soldaten van je lichaam, je witte bloedcellen en de antistoffen die ze aanmaken, toe om met de indringer af te rekenen.

Zo gaat het ook met zaadcellen. Na de veldslag tussen zaadjes en afweercellen in de baarmoeder, blijven er van de 250 miljoen zaadcellen misschien nog 300 over. Die hebben vervolgens drie dagen om de eicel te vinden, want langer dan dat overleeft een zaadcel niet. Een eicel overleeft ongeveer 24 uur. Als de zaadcel

eindelijk de eicel vindt, is het nog geen liefde op het eerste gezicht. De eicel heeft een beschermende laag om zich heen, een soort eierschaal, maar dan van gelei. Slechts één zaadcel zal erin slagen door die beschermende laag heen te dringen: de enige ware, de *Mister Right*.